

Forpligtelser, som den døde Mand har haft, ogsaa maa gaa ind til denne Forpligtelse og da altsaa i den Form, at hun ved at sidde i uskiftet Bo paatager sig den samme Forpligtelse, som Faderen havde. Jeg tror ikke, der i Virkeligheden kan indvendes noget derimod.

Men alt dette er jo i Virkeligheden mindre væsentlige Uoverensstemmelser. Det store Uenighedspunkt er Spørgsmaalet om den Arveret efter Faderen, som det foreliggende Lovforslag i visse Tilfælde tildelede det uægte Barn. Det ærede Medlem udtalte sig meget afgjort derimod, mente, at man derigennem vilde ophæve Forskellen mellem løse Forbindelser og det ægteskabelige Forhold, at man vilde ødelægge Familien, at man vilde udsætte de ægte Børn for at lide Skade derigen- nem, at der dukkede en ubekendt Arving op. Det synes mig i Virkeligheden ikke at være vel begrundede Indvendinger, thi ganske de samme Indvendinger kunne jo gøres lige overfor den Arveret efter Moderen, som det uægte Barn har og i umindelige Tider har haft her til Lands. (Ogsaa overfor denne Arveret vil det kunne siges, at den bidrager til at udviske Forskellen mellem de løse Forbindelser og de ægteskabelige Forbindelser. Ogsaa overfor dem vil det kunne siges, at man burde dog beskærme Familien og de ægte Børn mod at komme til at dele med saadant et uægte Barn. Og ganske paa samme Maade, som det ærede Medlem med ikke ringe Virkning udmalede, hvorledes det kunde ske, at Børn, der havde levet sammen med deres Forældre, efter Faderens Død pludselig modtog Besøg af en ældre Herre, der angav sig som deres Broder og forlangte at tage Del i Arven og i alle Bestemmelser om Formuen, vil man kunne udmale, hvorledes der, naar en Moder er død, melder sig en Person, der godtgør at være et Barn, som Moderen har faaet maaske for mange Aar siden, og hvis Tilværelse maaske slet ikke har været kendt, men som de dog maa erkende for at være deres Broder eller Søster, som de maa dele med, og hvis Deltagelse i Ordningen af Efterladenskaberne de dog maa finde sig i. — Det eneste, som forekom mig at være et Argument af noget stærkere Natur, og som jeg heller ikke, da jeg udarbejdede Lovforslaget, har været blind for, var Vanskeligheden ved Beviset for, at en Person virkelig er uægte Søn af denne eller hin bestemte Fader. Der sagde det ærede Medlem, at hvad Moderen angik, var Beviset sikkert nok, men for Faderens

Vedkommende er det altid vanskeligt. Jeg indrømmer, at det kan have sine Vanskeligheder, men jeg tror, at der i Lovforslagets Affattelse er udvist en saa stor Forsigtighed med Hensyn til de Fordringer, der stilles til Beviset, at man uden Frygt for, at der skulde ske nogen Uret, vil kunne acceptere det. Skulde der være noget at føje til, yderligere Krav at gøre, ja, saa vil der jo neppe være nogen Tvivl om, at det ærede Medlem vil — om end subsidiært, da han principalt er en Modstander af Arveretten — fremsætte dem, og man kan da se paa dem og forhandle derom. Men det er for øvrigt ingenlunde rigtigt, at Moderen altid er sikker nok. Det er jo noget, som sker, at der i Bodelingstilfælde dukker en Person op, som angiver sig at være uægte Barn af den Kvinde, efter hvem der deles Bo, men hvis Slægtskab bliver bestridt af de andre Arvinger, saa at der udvikler sig Procedure og Bevisførelse derom, hvorefter Domstolene maa dømme efter de Beviser, der fremkomme. Jeg mindes at have læst i Højesteretstidenden en gammel Højesteretsdom fra omtrent Midten af 60erne i en saadan Sag. Der var død en meget velhavende Dame, og der dukkede saa en Kvinde op, som gjorde gældende, at hun var Datter af denne Dame. Det kneb meget stærkt for hende med Beviserne, men det viste sig dog, at alle de forskellige Oplysninger af nærmere og fjernere Natur, som hun var i Stand til at tilvejebringe, af Højesteret blev befundne at være saaledes, at hun blev erkendt for at være en uægte Datter af den paagældende Dame og saaledes blev, saa vidt jeg husker, Enearving til en meget stor Formue. Det er af den Slags Tilfælde, som kunne indtræffe allerede efter den bestaaende Ret, og som ingen hidtil har gyst tilbage for eller haft Betænkelighed ved.

Jeg kan derfor ikke se, at man virkelig med Føje kan anføre alle de Argumenter, det ærede Medlem kom med, med det at indrømme det uægte Barn i visse Tilfælde Arv efter Faderen — jeg siger udtrykkelig i visse Tilfælde, fordi Adgang for uægte Børn til Arv efter Faderen jo er overordentlig stærkt begrænset. Først og fremmest er den begrænset derigennem, at Arveretten kun kan gøres gældende, naar der ikke i Konkurrence med et uægte Barn er ægte Børn, som ere ældre end det uægte Barn. Der er altsaa ikke Tale om nogen som helst Tilsidesættelse af velerhvervede Rettigheder eller vel snarere velerhvervede Forventninger. Men dernæst